

[Undervisningsministeren.]

kort tid. Derefter vil jeg mene, at det vil kunne gå på den måde, at udvalget gav bestemte direktiver, hvorefter vi andre så udformede de nærmere bestemmelser for lovens gennemførelse.

Det ærede medlem hr. Bomholt talte om lovforslaget som en forsigtig formet rammelov, men han sagde jo også om det, at forslaget bar præg af at være en hastesag. Ja, det skal ikke skjules, at departementet har arbejdet hårdt i nogle dage for at få det færdigt, og fra min side skulle der heller ikke have været noget i vejen for, at denne lovs gennemførelse var udskudt til oktober, da der jo ikke kan blive tale om — og der er heller ingen, der har hævdet, at der kan blive tale om — at uddele midler før til oktober 1952. Der havde forsåvidt været god tid, men det er jo netop fra det ærede medlems partis side, at man har fremsat et så bestemt ønske, næsten en slags fordring om, at loven skulle fremmes allerede nu, og det er den slags ting, man ikke godt kan modsige. Når et stort parti her på rigsdagen ønsker det, hvorfor skulle man så ikke efterkomme det? Men under alle omstændigheder vil jeg gerne sige, at selvom det er en hastesag, mener jeg alligevel, at den ramme, der er givet, i og for sig er meget god. Det er vanskeligt og upraktisk at binde sig til faste regler for en sådan styrelses form allerede på nærværende tidspunkt, og derfor måtte det blive en rammelov.

Med hensyn til andre ting, som det ærede medlem hr. Bomholt fremførte, interesserede det mig navnlig at høre, hvad han sagde om, at arbejdsmulighederne for de unge, skal vi kalde dem erhvervsstuderende, er i aftagende. Det er jo både godt og ondt, mest ondt, selvfølgelig, men når man har været lærer på en højskole eller på universitetet, ser man med den dybeste sorg på, at de unges tid så meget optages af at skaffe sig det daglige udkomme. Det at studere er jo ikke blot at have nogle bestemte timer om dagen tilovers, men det er det at leve i et milieu — et studium er en mark, der hver dag skal tromles, og derfor er det trist, at et erhverv skal optage en så stor del af de studerendes liv. Det skulle altså nu forhåbentlig afhjælpes i nogen grad, men det skal jeg komme tilbage til.

Det ærede medlem hr. Bomholt talte i forbindelse med denne lov om undervisningsministeriet nærmest som en distributionscentral, som den, der skal uddele det årlige provenu til de forskellige; han udtalte ængstelse over, at vi selv skulle

til at afgrænse understøttelsesområderne, og lyste efter at få rigsdagen med i dette arbejde gennem et medlem af finansudvalget eller ved et samarbejde med finansudvalget, når der er tale om at afgrænse områderne. Imidlertid forstår jeg, at denne afgrænsning skulle foregå efter forhandling med andre ministerier, således at man først efter en sådan forhandling træffer bestemmelse om fordelingen af de disponible årlige beløb i hovedsummer for hvert af de pågældende områder. Frygten for, at udviklingen skulle blive for mekanisk, for papirmæssig — hvilket jeg også meget ville beklage —, tror jeg er i nogen grad ugrundet, når man tænker på, at det dog skulle være de forskellige enkeltinstitutioner eller fagskoler, der indstiller; det skulle være — havde jeg nær sagt — folk, der kender de enkelte modtagere, som kommer til at indstille dem, og derved skulle noget af det papirmæssige forsvinde.

Med hensyn til bestyrelsen kunne man tænke sig tre muligheder, enten at der holdtes visse faste møder mellem repræsentanter for de pågældende ministerier, eller at repræsentanterne for ministerierne udgjorde et fast råd, eller at dette ministerielle råd udvidedes — således som også det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) var inde på — med sagkyndige udefra, så der dannedes en fast bestyrelse. Jeg vil mene, at en af disse muligheder var tilstrækkelig, og jeg ved ikke, om ikke en sådan bestyrelse vil kunne skaffe sig tilstrækkelig sagkyndig hjælp til at afgrænse. At man absolut skulle have finansudvalget med i denne afgrænsning, indser jeg ærlig talt — uden at gå finansudvalgets ære for nær — ikke nødvendigheden af.

Med hensyn til landbrugsskoler og højskoler er forholdet jo i vor tid det, at mange højskoler efterhånden får et noget landbrugsskoleagtigt præg og måske også omvendt, og hele den vækkelseslinie, som er højskolens egenart, er forhåbentlig også tilstede i vid udstrækning på landbrugsskolerne. Men jeg vil på forhånd mene, at unge, der søger uddannelse eller ophold ved højskolen, ikke skal være udelukket fra at søge hjælp på dette område. På samme måde med hensyn til fagskoler og friskoler. Jeg synes ikke, man kan absolut kræve, at den pågældende uddannelse afsluttes med en eksamen. Der kan jo være unge, for hvem en studietid ved en friskole har forholdsmæssigt lige så stor betydning, som det har for en anden at gå på en fagskole og tage en eksamen. En begrænsning til kursus, der strakte sig